

БЕЛЕШКА О БРОДСКОМ

Само је још Десанка Максимовић умела да, читајући своју песму, тако запева, као Бродски. Био сам запањем када сам га чуо, питајући се како један модеран дух може узети овакав тон. Онда сам схватио да је ово некаква посебна навада руског човека, да у обичном општењу говори као и сав свет, али чим треба неког врага да прочита, одмах као да је полудео, најгоре је код читања поезије. Ово доказује да у њих лежи једно осећање, могуће неизбежно, како поезија и није од овог света и од овог језика, него од неког са стране, ко зна одакле. Па када говориш чак и сопствену песму, ти само цитираш нешто што ти до краја не припада, јер у Руса, све је већином од Бога. Не би религиозност била у основи свега у тог народа, и доброг и лошег. Па када у октобарској еуфорији руше торње-ве својих богомоља, они и даље остају религиозни, једино затуцани по некој другој вероисповести. Отуд сматрам да је сваки руски песник свештеник, био то Мајаковски или мој драги Владимир Сорокин. Јер чак и тај неотесани и невоспитани геније данашњег писања не може да не запева, као да је пред олтаром. Све ово сушта је слика коју памтим о Бродском, чији наступ у историји руског песништва, као и на позорници Југословенског драмског једне давне године оглашавају тај тон, проповеднички, будући Руси без проповеди не могу. А када један нараштај жели свему овом да се наруга, сцена остаје иста, оне цуре које су направиле општи друштвени кравал, ипак су, такође, изабрале црквен олтар као своју сцену. Ово је испала мање некаква белешка о Бродском, па ипак.